

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3220 van 26 oktober 2007
in de zaak X / Ilde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 19 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 20 juni 2007 tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 4 september 2007, verzonden 5 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MASUREEL loco advocaat B. DAYEZ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

- 1.1. Op 17 juli 2006 komt verzoekster in België aan met een toeristenvisum.
- 1.2. Op 23 januari 2007 werd door verzoekster een aanvraag tot vestiging ingediend.
- 1.3. Op 2 maart 2007 trof de gemachtigde van de Minister een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.
- 1.4. Op 20 juni 2007 werd door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslist verzoeksters aanvraag tot vestiging te weigeren, met bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing waarvan aan verzoekster op dezelfde dag werd kennisgegeven.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de procedure:

2.1. Verzoekster vraagt in haar repliekmemoirie dat de in het Nederlands opgestelde nota van verweerder conform artikel 39/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) nietig verklaard wordt. Verzoekster specificeert dat zij als fysiek persoon de proceduretaal mocht kiezen en dat zij het Frans gekozen heeft. Verzoekster betoogt dat verweerder op grond van zijn tweetalig statuut en gelet op de artikelen 39/14, 39/16 en 39/17 van de vreemdelingenwet onderworpen is aan de taal die verzoekster gekozen heeft.

2.2. Artikel 39/17 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Nietig is ieder verzoekschrift dat en iedere memorie die door een aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken onderworpen partij aan de Raad is gericht in een andere taal dan die haar bij die wetgeving is opgelegd. De nietigheid wordt ambtshalve uitgesproken. De nietige akte stuut echter de termijnen van de verjaring en van de procedure; deze termijnen lopen niet gedurende de instantie”.*

2.3. Conform artikel 39/18 van de vreemdelingenwet mogen partijen die voor de Raad verschijnen en die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen, voorzover het niet-asielzaken betreft. Daargelaten de vraag of de raadslieden van de partijen over dezelfde vrijheid beschikken, kan uit voornoemde bepaling niet afgeleid worden dat partijen die voor de Raad verschijnen en die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, zoals de gemachtigde van de Minister, voor hun akten en verklaringen de taal dienen te gebruiken die gekozen werd door de partij die niet onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken. Overeenkomstig artikel 39/16 van de vreemdelingenwet dienen dezen wanneer ze voor de Raad verschijnen, voor hun akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hun is opgelegd door de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken in hun binnendiensten. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Wemmel de verblijfplaats was van verzoekster. Wemmel is gevestigd in het Nederlandse taalgebied met een regime van taalfaciliteiten. De bestreden beslissing werd in het Nederlands getroffen. Verzoekster betwist niet de taal waarin de bestreden beslissing getroffen werd. Doordat de bestreden beslissing in het Nederlands getroffen werd, dient de gemachtigde van de Minister conform artikel 39/16 het Nederlands te hanteren voor zijn akten en verklaringen wanneer hij voor de Raad verschijnt. De sanctie die artikel 39/17 van de vreemdelingenwet voorziet bij overtreding van de wetgeving op het

gebruik van de talen in bestuurszaken door een partij die aan deze taalwetgeving is onderworpen, vindt derhalve geen toepassing .

Op de eis van verzoekster om de in het Nederlands opgestelde nota van verweerder conform artikel 39/17 van de vreemdelingenwet nietig te verklaren, wordt derhalve niet ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de artikelen 62 en 40 van de vreemdelingenwet en de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Ten slotte beroept verzoeker zich op een manifeste beoordelingsfout door de gemachtigde van de Minister.

3.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn:

Overwegende dat de echtgenoot van betrokkene zich nog in het buitenland bevindt; Dat er een onderhoudsplicht bestaat tussen echtgenoten;

Dat betrokkene aldus geacht wordt nog ten laste te zijn van haar echtgenoot;

Dat zij bijgevolg niet ten laste kan zijn van de Belgische onderdaan.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste zijn geweest van haar Belgische zoon.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond onvermogen te zijn, dit vanwege het niet voorleggen van een document of betrokkene al dan niet eigendom bezit.”

3.3. In een eerste onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat aangezien verzoekster nog getrouwd is, ze beschouwd wordt als zijnde nog ten laste van haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat dit een manifeste beoordelingsfout is van de gemachtigde van de Minister. Volgens verzoekster mag men er zomaar niet van uitgaan dat een getrouwde vrouw ten laste is van haar echtgenoot. Verzoekster betoogt dat het verweerder toekwam om in casu na te gaan of verzoekster ten laste was van haar echtgenoot, rekening houdend met diens inkomsten. Verzoekster specificeert dat onderzoek zou uitgewezen hebben dat dit niet het geval is, aangezien verzoekster echtgenoot werkloos is en dat beide echtgenoten konden overleven dankzij de geldsommen die hun kinderen hen overmaakten.

3.4. In een tweede onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat zij onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste zijn geweest van haar Belgische zoon. Verzoekster stelt dat deze voorwaarde niet voorzien wordt in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), noch in een omzendbrief. Verzoekster verwijst naar een advies van de Commissie van Advies van 24 februari 2004 waarin deze voorwaarde werd afgewezen, om haar standpunt kracht bij te zetten. Verzoekster vervolgt dat de postwissels die zij heeft neergelegd bovendien aantonen dat ze wel degelijk geholpen werd door haar zoon voor haar aankomst in België.

3.5. In een derde onderdeel uit verzoekster kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat zij onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn. Verzoekster bekritiseert meer bepaald het gegeven dat verweerder geen contact met haar heeft opgenomen om haar te melden dat het door haar neer neergelegd document, met name een attest aangaande haar eigendommen, niet volstond om aan te tonen dat ze onvermogen is.

Verzoekster betoogt dat dit des te meer aangewezen was, aangezien noch in de vreemdelingenwet, noch in het vreemdelingenbesluit noch in een omzendbrief gepreciseerd wordt welke documenten in dit verband dienen overgelegd te worden. Verzoekster acht ook het wegvallen van de vroegere beroepsmogelijkheid, namelijk het verzoek tot herziening, een reden te meer voor feedback van verweerder aangaande de door verzoekster overgelegde documenten. Verzoekster preciseert dat in het kader van voormelde beroepsmogelijkheid, bijkomende documenten konden overgelegd worden, waarna de situatie geregulariseerd werd. Verzoekster stelt dat het gebrek aan feedback van verweerder over de door verzoekster neergelegde documenten een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.6. In een vierde onderdeel van het middel verwijst verzoekster naar een antwoord op een parlementaire vraag van 21 september 2006, waarin de Minister stelt dat er een onderscheid moet gemaakt worden tussen twee vormen van tenlasteneming: de financiële tenlasteneming en de morele of materiële tenlasteneming. Volgens verzoekster heeft de Minister gepreciseerd dat voor de ascendent die niet over al zijn mogelijkheden beschikt (gehandicapten, bejaarden,...) een morele of materiële tenlasteneming volstaat. Verzoekster stelt dat het zorgvuldigheidsprincipe geschonden werd door de gemachtigde van de Minister aangezien geen onderzoek gevoerd werd naar de omstandigheden van de zaak. Verzoekster preciseert dat niet werd nagegaan of in de zaak van verzoekster eerder dan financiële tenlasteneming, morele tenlasteneming in het geding was. Volgens verzoekster werd hierdoor artikel 40,§6, van de vreemdelingenwet geschonden alsmede de onderzoeksplicht dat een beginsel van behoorlijk bestuur is.

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.9. Artikel 61, §4, van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat de Minister of zijn gemachtigde de vestiging weigert indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn. Artikel 40, §6 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen”*.

3.10. Uit bovenvermeld artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een echtgenoot van een Belgische onderdaan zich slechts kan vestigen bij dezen, voor zover hij ten laste is van dezen. Dit vormt het centrale punt van de betwisting.

3.11. Bij brief van 2 maart 2007 specificeert de gemachtigde van de Minister via de bevoegde burgemeester aan verzoekster dat zij de volgende documenten dient voor te leggen (stuk 12):

- bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte;
- bewijs van nominale financiële storting van de Belg t.a.v. betrokkene in het land van herkomst (periode voor de AV). De naam van de begunstigde moet overeenstemmen met de naam van de aanvrager;
- attest van ongehuwde staat.

In haar repliekmemoire stelt verzoekster dat zij deze specificaties van de gemachtigde van de Minister nooit betekend kreeg. Uit het administratief dossier (stuk 13) blijkt dat verzoekster dienaangaande tot tweemaal toe door de gemeente persoonlijk uitgenodigd werd, op 7 maart 2007 en op 26 april 2007. Gelet op de documenten die daarna worden overgemaakt door verzoekster (zie infra punt 3.12.) kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij in haar repliekmemoire voorhoudt, kennis had van de bovenvermelde specificaties van de gemachtigde van de Minister.

3.12. Uit het administratief dossier (stukken 8, 13 en 14) blijkt dat verzoekster de volgende documenten voorlegde:

- een huwelijksakte, waaruit blijkt dat verzoekster gehuwd is met X;
- een stuk opgesteld door een wisselkantoor in september 2006 waaruit blijkt dat de genaamde X (verzoeksters zoon) in 2005 en 2006 tien maal geldsommen heeft overgemaakt aan de genaamde X, X en X;
- een stuk opgesteld door een wisselkantoor in april 2007 waaruit blijkt dat de genaamde X in 2005 en 2006 tien maal geldsommen heeft overgemaakt, waarvan negen keer aan de genaamde X en een keer aan X;
- een stuk opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten in april 2007 waaruit blijkt dat verzoekster nooit een bezoldigde activiteit heeft uitgeoefend.

3.13. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister uit de door verzoekster overgemaakte huwelijksakte afleidt dat, gelet op de onderhoudsplicht die er bestaat tussen echtgenoten, verzoekster nog ten laste is van haar echtgenoot. Verzoekster bekritiseert deze vaststelling in de bestreden beslissing, maar weerlegt ze geenszins. In deze geldt een weerlegbaar vermoeden dat verzoekster gelet op de onderhoudsverplichting tussen echtgenoten, nog ten laste is van haar echtgenoot. Het komt verzoekster toe dit vermoeden te weerleggen. Het is kennelijk onredelijk om van de gemachtigde van de Minister te verwachten dat hij zelf dit vermoeden weerlegt. Gelet op het gestelde in punt 3.14. (zie infra) gaat bovendien verzoeksters stelling niet op dat zij en haar echtgenoot konden overleven dankzij de geldsommen die hun kinderen hen overmaakten.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.14. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent van een E.U.-vreemdeling, waarbij artikel 40, § 6, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de E.U.-vreemdeling, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is

van deze E.U.-vreemdeling. De Raad is in deze niet gebonden door een advies van de Commissie van Advies. Voorts kan in deze ook verwezen worden naar het arrest Jia van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007) waarin het Hof gesteld heeft dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Uit de in punt 3.12. vermelde stukken die uitgaan van wisselkantoren heeft de gemachtigde van de Minister terecht afgeleid dat verzoekster onvoldoende aangetoond heeft in het verleden ten laste te zijn geweest van de Belgische onderdaan. Het betreft immers geldsommen die noch aan verzoekster, noch aan haar echtgenoot werden overgemaakt. Het stuk dat opgemaakt werd in april 2007 heeft betrekking op geldsommen die noch door verzoeksters zoon, noch door verzoekster schoondochter werden overgemaakt. Verzoeksters stelling dat de postwissels die zij heeft neergelegd aantonen dat ze wel degelijk geholpen werd door haar zoon voor haar aankomst in België, mist feitelijke grondslag.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.15. Uit stuk 14 van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een document heeft overgemaakt, uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waarin gesteld wordt dat ze werkloos is. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister hieruit afleidt dat verzoekster onvoldoende aangetoond heeft onvermogen te zijn. De gemachtigde van de Minister specificeert in de bestreden beslissing dat verzoekster geen document heeft voorgelegd of ze al dan niet eigendom bezit. Uit punt 3.11. blijkt dat de gemachtigde van de Minister duidelijk gesteld had dat het bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte, moest overgelegd worden. Er valt moeilijk in te zien waarom de gemachtigde van de Minister hieromtrent nog contact diende op te nemen met verzoekster. Op de stukken die verzoekster toevoegt aan haar verzoekschrift aangaande haar economische toestand, vermag de Raad geen acht te slaan, aangezien de gemachtigde van de Minister er geen kennis van had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Ten overvloede kan opgemerkt worden dat indien verzoekster over bijkomende nuttige documenten beschikt, zij die ter ondersteuning van een nieuwe vestigingsaanvraag kan indienen.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.16. Het komt verzoekster toe om bij het indienen van de vestigingsaanvraag aan te geven dat zij beroep wenst te doen op morele tenlasteneming en aan te tonen dat zij niet over al haar mogelijkheden beschikt. In deze geldt een weerlegbaar vermoeden dat verzoekster over al haar mogelijkheden beschikt en dat ze aldus de financiële tenlasteneming dient aan te tonen. Het komt verzoekster toe dit vermoeden te weerleggen. Het is kennelijk onredelijk om van de gemachtigde van de Minister te verwachten dat hij zelf dit vermoeden weerlegt en bij elke vestigingsaanvraag van een ascendent van een E.U.-vreemdeling onderzoekt of deze nog over al zijn mogelijkheden beschikt. Verzoekster heeft in geen enkele fase van de vestigingsprocedure aangegeven dat zij niet over al haar mogelijkheden beschikt. Evenmin toont zij dit aan in haar verzoekschrift, waardoor de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.17. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de Minister in het kader van artikel 40 van de vreemdelingenwet beschikt.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr L. JANS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.